

CRIT

No fa pas encara gaires dies, un grup de gent, de grans i de ben menuts, ens aplegàvem per representar «La Passió, resposta de Déu als homes». Resposta a la pregunta, a l'angoixa, a la súplica, al crit de l'home.

Les persones que hi interveníem, està clar que cridàvem, entre d'altres coses, perquè sinó des de baix no se sent res; però el que és cert, es que durant uns dies hem sortit a cridar la nostra fe en una feixa, davant de qualsevol que la volgués escoltar, la compartís o no, sense por, amb el respecte que dona la veritat.

Deixant apart qualsevol judici dels valors de la Passió, jo voldria fixar-me ara solament en aquest aspecte que sembla tan trivial i senzill com el crit d'un poble, d'una comunitat, o d'una persona tota sola que sigui capaç de deixar, encara que només per una estona, la seva llar, per exclamar a ple pulmó que creu en Crist.

No es tracta, ja us ho podeu pensar, de defensar l'idea de posar-se a cridar l'Evangeli enmig de la plaça de Catalunya (encara que, estem tant trasbalsats, que potser tindríem èxit), sinó de veure que nosaltres com a cristians no cridem gaire; ens mantenim més aviat en un tò moderat, tirant a fluix, que arriba a desdibujar tan profundament la nostra fisonomia de creients, que ja no ens reconeix ningú. Som massa anònims enmig d'un món que ens exigeix una identificació decidida.

La idea que jo voldria comentar-vos, té dos moments:

En primer lloc, el motiu, la causa del crit que no llencem i en segon lloc, la manera, la forma que ens caldria donar a aquesta expressió.

A la nostra vida quotidiana, cridem quan alguna cosa ens plau o bé ens disgusta fortament. Cridem per a manifestar una gran alegria, o una gran pena, però mai cridem davant d'un estat de coses que «ni fu, ni fa», que no ens interessa gaire, que no ens hi sentim vinculats.

El perill és, doncs, que el nostre silenci davant el cristianisme sigui per aquest motiu: perquè «ni fu, ni fa», perquè no ens interessa gaire, ni ens hi sentim vinculats directament. Jesús passa a ser com aquell familiar llunyà, que de tan llunyà ja sembla desconegut, al qual anem a veure un parell de cops a l'any, o potser més sovint, però del qual només sabem que va tirant, que ja n'hi han d'altres que se'n preocupen, que ja ens avisaran si li passa quelcom, i que difícilment serà per nosaltres causa de crit, ni a favor, ni en contra.

Ens acostumem a dir-nos cristians, a saber-nos bones persones, i a anar complint, però res més, i això és greu, perquè vol dir que no hem descobert l'entusiasme pel missatge, l'aventura de la resposta, l'emoció d'ésser fills d'un Pare tal. Jesús, que no és radical en la seva tolerància vers nosaltres, ens demana una mínima radicalitat a l'hora de seguir-lo. Ell, prou perdonarà les nostres febleses, prou ens ajudarà a tirar endavant, i ens donarà el seu consol, però poca ocasió tindrà de fer-ho sinó acceptem amb entusiasme el seu risc, sinó fem l'opció personal i conscient de dir-li que sí i sortir a treballar, a estudiar o al que calgui, plens de la certesa del seu amor. Tant xops d'Ell, que quan les dificultats de la vida ens apretin, regalimem testimoniatge de mort i resurrecció, així com el ressó de les veus de la feixa tornava a nosaltres.

I la forma del crit, ja l'hem dita: Ha d'ésser testimonial; hem de fer de la nostra vida un crit d'entusiasme pel Crist, malgrat aquesta sia fosca, rutinària, feixuga de la feina de casa o del treball al carrer

Encara que no tinguem al nostre abast grans actes per realitzar, ni masses ocasions de confesar públicament la nostra fe, crec que hauríem d'aprendre a viure d'una manera diferent, que per ella mateixa fos testimoni.

No sé quins camins ens hi poden portar. Deuen ser molts, però per exemple se m'acut que ens caldria rebutjar un tipus de societat consumista com la nostra.

El destí de posseir més i millor que el veí, o d'amagar el nostre despit sota una crítica com: «Ves, només ells ho sabran, d'on han tret els quartos...», aquestes actituds, no deuen ser testimoni de Crist.

Ensenyar als nostres infants a competir per ser els primers de la classe, i procurar que ningú els hi prengui el lloc, ensenyar-los a que s'hi tornin quan un altre els pega: i si no pots amb les mans, doncs, a puntades de peu..., aquestes actituds no deuen ser testimonis de Crist; com tampoc no deu ser-ho el mantenir velles rancúnies, quasi generacionals, ni enganyar als altres fent-los creure que els servim, quan en realitat ens servim. Ni arronsar les espatlles davant tantes necessitats materials, ni amagar les mans a la butxaca davant de tantes mans que esperen la nostra i la necessiten per sentir-se coneguts, acompanyats, homes estimats enmig nostre.

Es possible que simplement amb l'actitud de fugir d'aquestes coses ja cridem el Crist.

Després aprendrem a fer-ho per altres motius: Amb petits serveis anònims, amb disponibilitat de la nostra persona, amb més generositat econòmica, i perquè no, amb penitències...

El més important és no ofegar mai el crit, ni aquell que a vegades ens faci dir: «crucifica'!!», perquè d'ell naixerà la inquietud, que per damunt de la indiferència, ens farà cridar: «Crist ha ressuscitat!».

Anna
Barcelona, Abril 1978

